

Latife Tekin

Manves City

LATİFE TEKİN

MANVES
CITY

Can aędaş

© 2018, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2018

3. basım: Şubat 2019, İstanbul

Bu kitabın 3. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Ünver Alibey

Düzeltilti: Ebru Aydın, Aylin Samancı Elmasdaę

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Saner Basım Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. No: 2/4 2BC 3/4

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 35382

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3880-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750738807

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

LATİFE TEKİN

MANVES
CITY

ROMAN

♥can

Latife Tekin'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Sevgili Arsız Ölüm, 2018

Berci Kristin Çöp Masalları, 2018

Buzdan Kılıçlar, 2018

Gece Dersleri, 2018

Sürüklenme, 2018

LATİFE TEKİN, 1957'de Kayseri'de doğdu. Dokuz yaşında ailesiyle İstanbul'a geldi. İlk kitabı *Sevgili Arsız Ölüm* 1983'te çıktı. Ardından *Berci Kristin Çöp Masalları* (1984), *Gece Dersleri* (1986), *Buzdan Kılıçlar* (1989), *Aşk İşaretleri* (1995), *Ormanda Ölüm Yokmuş* (2001), Sedat Simavi Ödülü'nü kazandığı *Unutma Bahçesi* (2004), *Muinar* (2006) adlı romanları ve 2009'da *Rüyalar ve Uyanışlar Defteri* yayımlandı. Türkçenin yarına kalacak büyümlü mirası olarak nitelenen romanları İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, Japonca, Felemenkçe ve Farsça başta olmak üzere pek çok dile çevrildi.

Mahmut Temizyürek'e

Ŗu Ersel'in Yağderesi'ni dolaŖıp da, o iŖçi deryası sanayi dñnyasında, beŖ yıl önce alıŖtıęı fabrikanın kapısını bulamayışını kim anlatabilir ki? Daha Erice'ye çıkıp geldiği sabah, ona tren istasyonunda acıyla, ağız üzüntüsüyle dili dudağı titreyerek geri dönüp gitmesini söyleyen Nergis'ten başka kim anlatabilir? Sürüklendikleri çaresiz noktayı açıklamaya bir onun akli yeter yeterse.

KoŖullar aęırlaŖtıka sessizleŖmiŖti Nergis ama Ersel'i yokluğunda habersiz bırakmamıŖ, gecesinden gündüzünden artırdığı vakitlerde nasıl bir yıkıma uğradıklarını yazıp düşündüklerini paylaŖmıŖtı onunla. Erice'den çıkmanın yolunu arıyordu artık. Ümidinin tükendiği önceki bahar aylarında sakladığı bir durumun Ersel'in kulağına gitmesiyle mektupları kesilmiŖ.

Yine bir gelincik mevsimi geldi, halen yoksun, ikindide geçtim oralardan, kendimce andım seni, 4-12 alıŖıyoruz bu hafta, sipariŖ yağmıŖ, depolar boŖ, nefes alamıyoruz, cumartesi-pazar da çağırdılar, baharı minibüs camından kokladım bu sene, yolun iki kıyısında hatıralar açmıŖ gibi, bilmiyorum hayalinde yaŖatıyor musun, o tarladaki kayboluŖumuz aklıma düŖtü Ersel, bana laf atan oğlanların arasına dalıp çenelerini sökmüŖtün, sonra onlar bizim çadırları basmıŖtı, Sadegül Abla ortaya çıkarmayıp sakla-

mişti seni, kadınların gözdesiydin, her çadırda bir âşğın vardı ama payına yalnızlık düştü senin de benim gibi.

Yaşanan kimi şeyleri yazıp bildirmemiş olsa da aralarındaki bağın kopmayacağından emindi Nergis, birbirlerinin gönüllerindeki yerleri değişmeyecekti. Sığınacak insan aradıkları çocukluk günlerinde aynı kuru duvarlara yaslanmışlar.

O gün Ersel'i karşılamak için istasyona yürürken sorup konuşmak isteyeceği şeylerin ürpertisiyle adımları yavaşlamıştı yine de. Ona sönük görünmemek için yanaklarını renklendirmiş, annesinden kalma iğne oyası küpelerini, mavi taşlı bakır yüzüğünü takmıştı. Tam geleceği sıra küpelerini çekip aldığı gibi çantasına atmış.

Birden çözümlüp ağladıysa, derin bir anımsamayla Ersel'e etki edemeyeceğini düşünüp sarsıldığı içindi bu. Tutunmak, ayakta kalmak üzerine bir hayattı onlarınki, kaderlerinde avutmayan sözü dinlemek yoktu. –Acıyı sızıyı dindirmeyen söz kulağa işlemez, savrulup gider.–

Pırasa Ovası'ndaki adıyla söylemek gerekirse, "Etekçi"ydi ikisi de, anneleriyle işe giden çocuklardı onlar, göçmen yurdu olarak bilinen Erice'ye aynı günlerde anneleriyle ayak basmışlar, ilkokulu Yemişlik'te beraber okumuşlardı, Ovaçeşme'den tanıyorlardı birbirlerini.

Büyüdükleri yokluk dünyasında söz yaraya merhem olur, ağrıya ilaç, hastaya tabip, daha da sayabilirdi Nergis ama insanı kararından, yolundan döndürmeye yaramazdı pek öyle.

İşçi kısmı yorgunluğunu alıp soluğunu tazeleyecek söze kıymet verirdi yalnızca, yeniden işe koyulmasını sağlayacak sese ihtiyaç duyar.

Ersel ondan sıkıntısını dağıtacak bir şeyler söylemesini bekleyecek.

Menekşeli güveç yapacaksın bana o akşam, hazırla kendini Nergis, trenden inip doğruca sana geleceğim, zamanın dönüşünü öyle güzel anlatmam mümkün değil, günler geçmek bilmiyor burada, mevsimleri yaşamaya uğraşıyorum gene de, o yazı kabiliyeti sende var, mücadelemizin her aşamasında sözcülük sana düştü, hatıralar beni de sarıyor sık sık, mektubunu okurken gelinciklerin sapa kalkıp tomurcuklanması gözümün önünden geçti, Kuaför Ayhan'ın karısı Zeliha bize bir tarla gelincik yoldurup paramızı vermemişti, unuttur muyum ağlamayı.

Onca zaman sonra, yine bir sabah vakti karşılaşacak olmaları, tesadüftten öte bir anlam taşıyordu ayrıca. Oyun çağından beri o fabrika senin, bu atölye benim çalışıp mücadele vermişler, tarla ekiminden toplamacılığa birlikte gezmedikleri işkolu kalmamıştı. Uykudan başlarını kaldırıp vardiyaya, nöbete koştuklarında yolda değilse minibüste yan yana düşerlerdi hep.

Ersel'i Erice'ye getiren tren ovaya girdiğinde ikisinin de gözünde eski günlerin anısı canlanıyordu. Rüyada süzülüyormuş gibi dalgın, mahmur şafak göğünün altında süzülüyorlar.

Birbirlerinin hatırasında sabah yüzüyle yer etmişler.

En son Ersel hapse atılana kadar Nergis ona hep arka çıkmış, işinden kazancından olma pahasına çağırdığı her yere koşup yetişmiş. Çadırlarda söylendiği gibi ucuz ömrün kahkahasına gözyaşına kıymet biçilmez.

Nergis kendisi de, tükeneceğini hissederek ayrılmak zorunda kaldığı Erice'ye dönüş yaptığı vakit, Yağdere-si'nde yolunu şaşırdığı için, hayatının karardığı yerde gelecek arayanların kaybolacağını biliyor.

Alacakaranlıkta tarla kıyısı yollardan, Pırasa Ovası'nı boydan boya geçip ayaklarına yazılmış gibi peş peşe işçi

köprüsünden dikimhanelere yürüdükleri fabrikalar, –Sunarteks, Fumoten– kayar duvarların arkasına saklanmıştı.

Sonraki dönemde ne yaşanmış olursa olsun aralarındaki yakınlığın hakkını vermek istiyordu şimdi.

Uykudan yıkılana kadar çalışmaya zorlandıkları, “Her İşe Koşan İşçi” uygulamasıyla fabrikalar onlar için cehenneme dönmüştü, iş yüküyle borç derdi arasında sıkışıp un ufak olmuşlar.

Bu yeni uygulamaya amirler katında HİKİ Kontrol Sistemi deniyordu.

Değişimin şiddetini Sincap Karton’da çalıştığı günlerde hissedip yazmıştı Ersel’e, durumu tüm açıklığıyla önüne serip her şeyin nasıl temelden sarsıldığını göstermesi gerekiyordu ona, bildikleri esaret şekli bile geçmişte kalmıştı.

HİKİ diye damgalandıktan sonra hak arayıp sormak hayal olmuş.

Sürekli gelişim adına dayatılan düzenlemeleri Nergis dile dönebilir ancak.

Fumoten’de, Sunarteks’te çalıştığı yıllarda numuncisi olarak ün salmıştı Ersel ama tekstilde onu işe almazlardı artık.

Kayar duvarları aşırp sürgülü plastik perdeleri aralayacak olsa, gözüne iki başlı görünecek motorlu makinelerin ıssız, devasa boşluğuna çarpacak, dikimhaneye sızdığı anda kaçırp kurtulmak isteyecekti.

Sıra düzeni iş yetiştirmeye oturmuş yüzlerce işçiden ne bir ses ne bir işaret.

Güneş ışığıyla uzayıp kısalan yürünmez bir koridor da gölgeler saracaktı onu.

Olup bitenleri öncesiyle sonrasıyla Nergis anlatabilir, çünkü, Ersel’in üvey amcasıyla nikâhsız evlilik yaşa-

dığı yıllar boyunca, aynı avlunun ortasında dört yetişkin, üç çocuk akrabalık hayatı sürmüşler, çürük bir damın altında hikâyeleri iç içe geçmiş.

Ersel'in sevgilisi Zeynur, o hapse düşünce haftasını beklemeden Ersel'in üvey amcası Serco'yla, Nergis'in nikâhsız kocasıyla kaçıp sır oluvermişti. *Biz mahvolduk, Rabbim çocukları kayırsın bundan sonra.*

Kimsenin Rabbi öyle şaşmasın, Zeynur'un, "kaderde ne varsa yaşamaya mecbur oldukları" biçiminde çektiği bir mesajla affına sığınmak istemesini, Nergis neye yoracağını bilememiş, vardiyadan çıkıp eve zor düşmüştü. Zeynur'un dokuz yaşındaki kızı Eda'yı çarşı pazar gezdirip avluda bırakarak gitmişlerdi. Kızın üstünde papatyalı bir bluz, başında papatyalı bir saç çemberi, elinde yeni model büyükçe bir telefon.

Açtıkları yara da, yükledikleri vicdan borcu da kapacak gibi değildi. Avukatı aracılığıyla Ersel'i durumdan haberdar ettikten sonra ikisinden kalan kırık dökük eşyayı avluda tutuşturup yakmıştı Nergis. Giysileri ateşe verirken Zeynur'un eski hırkasının cebinde yelkenli kayık biçiminde katlanmış, aşk ve evlilik konusundaki düşüncelerini kaleme aldığı defter yaprakları bulup okumuş.

Hani aşklar yokta şu yeryüzünde, sevgiler şekil değiştirmişte, dostluklar menfaate bırakmış ya yerini, para dediğin belirlemiş ya gönüllerdeki yerini...

Çocuğu giydirip avluya atmadan önce fotoğrafını çektirmişlerdi, Stüdyo Gökçay'ın vitrininde duruyordu hâlâ o fotoğraf.

Nergis, Eda'nın gözyaşını silip Ersel'in durumuna üzülmekten Serco'nun yasını tutamamıştı bile. Üç çocukla yalnız kalınca yüreğini hayat korkusu sarmış, ko-

casının ardından dövünecek vakti gücü bulamamıştı. Kapıldığı korkuyu aşmak için kendine sormadığı soru, düşünmediği çare kalmamış. Onca çırpınıştan sonra geldiği yer burası mı olacaktı, hani ev hani yuva? Elini yumruk etmesiyle Serco'ya sevdası, içinden acı su boşalır gibi akıp gitmişti.

Gücü tükenecek olsa banttan süpürülen bozuk mallar gibi ayıklanacaktı, hatalı ürün deposundan Erice pazarına indirilen ucuz mala dönmekten kim korkmaz ki, aylarca yüreği ağzında gidip gelmişti işe.

Ürküp korkmakta haklıydı Nergis, fabrikalarda işçiler amirlerin talimatıyla bölünmüş, gruplarına isim arıyor, akşam buldukları ismi sabah beğenmeyip değiştirmek istiyorlardı. Vardiyalar isim bulma telaşı heyecanıyla dönerken performans notuna göre ücret alacakları karne düzenine geçiliyor. *Adımız Karayel, Şimşek olmanın oy aman oyy, Karınca diyelim kendimize, biz Erice'nin işçi kadınlarıyız, Baştankara Çayırkuşu oy aman oyy.* İşçilerin not yükselterek ek gelir sağlama hevesi, ekipler arası üretim yarışına yol açıyor, laf atmayla, sataşmayla kızışan rekabet aydan aya şiddetlenip düşmanlığa dönüşüyordu. Üretim hızlandıkça artıyor, arttıkça hızlanıyordu o arada.

Ben hâlâ bizim bölüme sebil aldırmaya uğraşıyorum, o kadar yüksek ısıda çalışan insana 0,5'lik su ne yapar, susuzluktan dilimiz dudağımız çatlıyor, vicdan kalmamış, makinelerin başından ayrılmamız da yasak, gece vardiyasında azıcık dertleşebiliyoruz arada, çay molasında konuşuldu bu, bizim gelincik tarlamız da bir dahaki bahara yok, Manves almış orayı da, üst yamacından çevirmeye başlamışlar bile, telefon fabrikası kuracaklarmış, Erice'nin yoksulu sahipsizi bol nasıl olsa, işçi bulmaktan yana sıkıntı çekmiyorlar. Bu gidişle Pırasa Ovası'nda tarla bırakmayacak Manves, gündüz birbirimize seslenemiyoy-

ruz bile, kımıldanmamıza izin verilmiyor, yaptığımız iş tehlike-
liyse bir sebil koyun yamacımıza madem, “Susayın birazcık, ne
olmuş,” diyor müdür, performans düşüklüğünden kapıyı gös-
teriyorlar saniyesinde, usandım mücadele etmekten, makine-
lerin bakımı benden sorulmasa ilk partide atılacaklar arasın-
dayım ya, bu tempoya kendim dayanamayacağım zaten, başı-
nı kurtarınca kaç git uzaklara, dönüp gelmeyi düşünme Ersel,
kalan ömrüne yazık olmasın, kendine başka yerde kapı açma-
ya bak, gönlümden geçeni bilmek istiyorsan.

Tüm üretim hatlarının girişine öneri kutuları kon-
muştu, kulübe biçiminde, üzerinde mıknaatlı kalem,
bölmesinde sincap baskılı kartlar olan, ne çok istek cüm-
lesi yazmıştı o kartlara. – Uygun bulunmamıştır/RET.

MESAI DIŞI SAATLERDE GİRİŞTEKİ SÜS HAVUZUNU
TEMİZLEMEK İSTİYORUZ.

ELİMİZ AĞZIMIZ YANIYOR, NAYLON BARDAKTA ÇAY
İÇMEK İSTEMİYORUZ.

AÇIK KAPI TOPLANTILARINDA BU MEVZU DEFALARCA
DİLE GETİRİLMİŞTİR, GECE VARDİYASINDA DÖRT ZEYTİN
BİR DOMATESLE İŞÇİ ÇALIŞTIRILMAZ.

Cesareti kırık olanlar adına da istek ve önerilerde
bulunuyor, vakti yettiğince sıkıntılarını aksettirmeye ça-
balıyordu, müdürlere mektup yazıyor diye dedikodu
bile çıkarmışlardı, gülüşmelere aldırıp da elini çekme-
miş, günde beş-altı dilekçe kaleme alıp attığı oluyor ku-
tuya.

Sabah karanlığında fabrikaya girip gece karanlığında
dışarı süzöldükleri eski günleri arıyordu insanlar, incitil-
menin, kırılmanın da ötesinde kelimelerin yetersiz kaldı-
ğı bir durum yaşanıyor.

Verimliliği artırmak için geliştirilen yöntemler hakkında saatlerce konuşabilirdi Nergis. Yaratılan yeni yollar, işçinin işçiyle yarıştırdığı çadır atölyelerden, işçinin makinelerle yarıştırlıp dövüştürüldüğü üretim arenasına varıp uzanmıştı. Şimdi artık makinelerin önüne yem olarak atılıyorlardı.

KESİM MAKİNELERİ CAM BARDAKTAN DAHA MI AZ
TEHLİKELİ, KARTON BARDAĞA DA HAYIR.

KLİMA ODASINDA NAMAZ KILMAK İSTEMİYORUZ,
MESCİT SÖZÜ TUTULSUN.

YEMEKHANEYE MANZARA RESMİ ASILMASI İYİ OLUR.

İŞÇİYE HAKSIZ KELİME OYUNU YAPILMASIN.

TADIYLA CAM BARDAK.

Bu arada sanmayın ki bu yokluk çerçevesi içinde dostlar var, süslü kelimeler anlatamaz hayatın gerçeğini ve onun cenderesinde sevdalananların ruh halini.

Nergis, Zeynur'un aşk ve evlilik konusundaki düşüncelerini yazdığı defter yapraklarını, acısı hafiflediğinde Ersel'e iletmek üzere bir kenara kaldırıp Eda'yı gözü gibi koruyacağını söylemek için görüşmeye gitmişti onunla, –annesi çağırır çağırılmaz, kimse aralarına girip de hayatlarına karışamazdı– yanlarında durmak istediği sürece kızına sahip çıkacağını bilmesini istiyordu sadece, oğullarından ayırmayacağını belirtmesine gerek yok. İki si de mevsimlik çadırlarda hasatçı kadınların elinde eteğinde büyümüştü, baba hasretiyle kavruldukları günleri unutacak değillerdi, annelerinin hatırına hayatta kalmış çocuklardı onlar, mısır koçanlarının üstüne düşüp uydukları gecelerde içlerine aynı korku sızıp yerleşmiş, en çok annelerine kötü laf getirmekten korkarlardı Ovaçeş-

me'de. – Eda onlardan da kadersiz çıkmıştı, bir yanı değil, öbür yanı da boş.

Nergis'in babası kim olduğunu bilmedikleri üçüncü karısı ve yüzlerini bile görmedikleri üvey kardeşleriyle yaşıyordu yıllardır, tarihî kalıntılarıyla ünlü bir köyde bekçilik edip arıcılık yapıyordu, daha bir kaşık balını yemek kısmet olmamış.

Benim tanıdığım Nergis, o müdüre layık olduğu cevabı verirdi, patronun gücü yetmiyorsa biz işçiler aramızda para toplayıp sebilimizi kendimiz alalım demedin mi peki, insanın güvencesi kırık olunca her şeye boyun eğiyor, bırakıp gitsen de mücadele devam edecek, işe koşulmadan yaşamak haram bize, daha düzgün şartlara kavuşacağına inanıyorsan söyleyecek bir şey kalmıyor, Eric'e'den gidersen gözüm gönlüm arar seni, mahzun düşerim ama karışmak haddim değil, ben dönüş yemeğimi ismarladım sana, biz istesek de o sofraya oturmak kısmet olmayabilir, gençliğimden beri biliyorum bunu, hayat mektuplardaki gibi değil.

Ersel'den geçmişte birbirlerine tutunarak zorluklara karşı durabildiklerini hatırlatan bir mektup daha aldığında, hayallerin de sona erdiği düşme noktasından geri çekilmeye uğraşıyordu Nergis. Yaşanmaz bir ömür verilmişti onlara, bağlılık yemini etseler de boş, işten atıldıkları anda kendi gözlerinde bile kıymetleri kalmıyordu.

Saçından dirseğinden yakalanmaz da başını makine-lerin gürültüsünden sıyrabilirse hayatını başka türlü sürdürmeye bakacaktı artık, kararını vermişti.

Gücünü zorlaya zorlaya süpürülme sınırına, o ölümcül noktaya kadar sürüklenmiş, can telaşından çocuklarından ayırmadığı Eda'yla yaşadıklarını Ersel'e yazıp açamamıştı, soluğu öylesi bir bırakıştan kendini koruma-

sına yetiyordu ancak, iki solgun satırı ondan esirgemezdi yoksa.

Ayakaltına itelenen, yüzü gözü çarpılıp da yüreği her şeye, herkese karşı soğuyana kadar iyilik aranarak orta yerde yalnızlaşıyor, acı bir boşanışla ifadesi çöküyordu sonunda, kendini yedirdikçe yedirmeye başlıyordu artık. *Mevlam kimseye kuyunun dibi yok dedirtecek korku yüzü göstermesin.*

Nihayet beklediği kapının açılmasıyla toparlanıp Erice'den gitmişti Nergis, yerini sağlama alıncaya kadar iki oğlunu üvey ablası Çiğdem'e bırakmış, bunun geçici bir ayrılık olacağını düşünürken kavuşmaları uzadıkça uzamış.

Hasret çekmelerine degecek bir hayat kurabilmek için uğraşıysa da umduğunu bulamayıp geri dönmüştü.

Yaşadıklarını yazmaya cesareti olmadığından Ersel onun Yağderesi'nden çıkmak için nasıl bir yola başvurduğunu bilmiyordu daha. Tahmin etmesi zor değildi gerçi ama aklına geldiyse bile kondurmak istememiştir.

Soracak olursa saklamayıp anlatacaktı yüzüne karşı.

Erice'den ayrılmış olması düşmekten kurtulduğu anlamına mı geliyor?

Ersel onu direnmesi için yüreklendirmeye çalıştıkça içi yanıyordu Nergis'in, hapishaneden yazdıklarını okurken düşüncelerine ateş sıcıyordu ama geri dönüp baktığında çırpınıştan başka bir şey göremiyor. Hak ettikleri paranın ödenmediği ne çok atölyenin kapısında bekleyip elleri boş dönmüşler, uç uca eklesen aylar eder, hesaplamayı yüreği kaldırmıyordu şimdi, iş arayıp bulsalar, yarı senesi dolmadan hak aramaya çıkıyorlardı.

Ersel, babasının yüzünü hayalinde canlandıramıyordu bile, eski bir sendikacıydı, örgüt üyeliğiyle suçlanıp

dört yıl içinde yatmış, çıktıktan sonra bir işte dikiş tutturamamış, yavaş yavaş hayatından, evinden soğuyup kendini şaraba vermişti, annesinin ve üvey amcası Serco'nun anlattıklarından tanıyordu onu, annesi boşanıp Serco'nun büyük abisiyle nikâhlanmıştı, ama babasına olan sevgisi hiç tükenmemiş. Ersel ne zaman bir haksızlığa karşı çıkacak olsa, annesi, "Zor kullanmaya gelmez, sendikacının oğlu," diyerek gururlanırdı onunla. Yok haliyle boşadığı kocasını tedavi ettirmeye çalışmış, düşkün zamanlarında gizli gizli şarap parası vermişti ona ama bir yaz sonu ortadan kaybolup bir daha da görünmemişti babası. Yıllar sonra Erice'den kilometrelerce uzaktan, bir sahil kasabasından ölüm haberi gelmişti, intihar etmişti babası, bir bahçede harnup ağacına asılı bulunmuş.

Annesinin söylediğine göre suskunluğu ve haksızlığa tahammül edemeyişi ona babasından hatıra kalmıştı.

SAYIN İNSAN KAYNAKLARI,

ÖNDEKİ ARKADAŞLARA İYİ VE SERİ ÜRÜN VERDİĞİMİZ HALDE ÜRETİMDEKİ KAYIPLARDAN İKİ DÖNEMDİR BİZ DE SORUMLU TUTULUYORUZ, PERFORMANSIMIZIN İKRAMIYE ARTI ÖDÜL GETİRMESİNİ BEKLERKEN ATIK MAL-HATALI ÜRÜN CEZASINA ÇARPTIRILDIĞIMIZ BİLDİRİLİYOR, ÜRETİM HIZI ARTTIKÇA KAYIP DA ARTACAKTIR HALİYLE, BUNU BAŞTAN KABUL ETMEK LAZIM, BANDIN AYNI SERİLİKTE AKMASI GEREKİYOR, FAKAT BİZİM GRUBA ARKA BÖLÜMDEN AYNI SERİLİKTE İYİ ÜRÜN GELMİYOR. ARA BÖLÜM OLARAK KAYIPLARDAN SORUMLU TUTULMAMIZI HAKSIZLIK OLARAK GÖRDÜĞÜMÜZDEN BİR MÜRACAATTA BULUNMAYI DÜŞÜNDÜK, BAŞIMIZDA KRONOMETREYLE DENEME YAPILMASINI İSTİYORUZ, SONRAKİ EKİBİ BİZ NASIL MÜŞTERİ OLARAK KABUL EDİP ONLARA HIZLI VE HATASIZ ÜRÜN YETİŞTİRİYORSAK, ARKAMIZDAKİ EKİP DE BİZİ MÜŞTERİ YERİNE KOYUP HIZLI VE İYİ ÜRÜN GÖNDEREREK MEMNUN

... bizim gelincik tarlamız da bir dahaki bahara yok. Manves almış orayı da, üst yamacından çevirmeye başlamışlar bile. telefon fabrikası kuracaklarmış, Erice'nin yoksulu, sahipsizi bol nasıl olsa, işçi bulmaktan yana sıkıntı çekmiyorlar.

Manves City, Türkiye'nin büyük şirketlere teslim olan bir beldesinde, Erice'de yaşananları gözler önüne seriyor. Yıllar sonra hapisten çıkıp memleketine dönen Ersel, dev üretim tesislerinin ve fabrikaların ele geçirdiği bir Erice'yle karşılaşır. Yuvası dağılmış olan Ersel kayıplara karışan üvey kızının peşine düşer. Bu dokunaklı yolculuğunda, yerel bir gazetede yazılarıyla halkın sesi olan çocukluk arkadaşı Nergis, ona eşlik edecektir.

Sürüklenme'yle aynı anda yayımlanan **Manves City**, yoksullaşan insanların, yok edilen doğanın, katledilen kadınların, kirlenen derelerin, acımasız holdinglerin, günümüz Türkiye'sinin romanı. Latife Tekin, **Sürüklenme**'yle birbirine el uzatan **Manves City**'de yepyeni, duru bir dille işsizleri, yoksulları, ağaçları, çocukları; bu büyük yıkıma dirençleri yazıyor.

#işçi #işsizlik #fabrika #direniş #doğakatlıamı #göçmen sorunları
#eylem #kadınistismarı

